

РЕШЕНИЕ

№ 2735

гр. София, 03.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 27.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10507** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на ДП “Пристанищна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК] , представлявано от А. З. с адрес на управление [населено място] [улица] срещу Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ (УТС) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) в качеството на Ръководител на Националния орган (НО) по Програмата за транснационално сътрудничество „Д. “ 2014 – 2020г. (Програмата), с което са определени за недопустими разходи за възнаграждения на членове на екипа по проекта в бюджетна линия „Персонал“ в размер на 61138.91 евро . Наведени са доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспореното решение. Конкретизира се ,че същото не съдържа фактически и правни основания за неговото издаване в нарушение на чл.59 от АПК. Счита се ,че Наредбата за администриране на нередности и ЗУСЕСИФ са неприложими в случая,като е допуснато смесване на процедури по чл.73 от ЗУСЕСИФ –определяне на финансова корекция и чл. 60 и сл. От ЗУСЕСИФ за верификация на разходите по програмата . Подробно са изложени в жалбата аргументи в защита на тези твърдения . Иска се отмяна на атакуваното решение и присъждане на разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ц. , която поддържа жалбата и е доразвила становището си в писмени бележки от 04.03.2020г . Претендира съдебни разноски съгласно списък по чл.80 от ГПК

Ответникът – Директорът на Дирекция „УТС“ в МРРБ и Ръководител на Националния

орган по Програмата, чрез процесуален представител юрк. С. , оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Моли тя да бъде отхвърлена и да бъдат присъдени разноски. Подробни съображения излага в писмени бележки от 02.03.2020г.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Видно от сключен договор № РД-02-29-191/26.06.2017г. за предоставяне на национално съфинансиране по програмата за транснационално сътрудничество „Д.“ 2014 – 2020г., ДП“Пристанщна инфраструктура“ е партньор-бенефициент и изпълнява проект с реф. № ДТР-196-3.1 с наименование „D. Ports N.“, за който договарящият орган - Министерството на регионалното развитие и благоустройството предоставя национално съфинансиране под формата на безвъзмедна финансова помощ в размер на 243650 евро / стр. 68 и сл. От делото / .

При извършена проверка на работата на контролър И. С. за отчетен период 01.07.2017г -31.12.2017г по проект№ ДТР-196-3.1 е установено ,че начина на определяне,заплащане и отчитане на разходите по бюджетна линия „Персонал“ не съответства на правилата на Програмата .Посочено е ,че възлагането на дейности ,отчитането на възнагражденията на екипа по посочения начин и приравняването на „граждански договори“ с трудови правоотношения не отговаря на изискванията на Програмата за бюджетна линия 1 „Персонал“ ,тъй като не са изпълнени изискванията на Насоките за контрол по Програма „Д.“ и е направен извод ,че отчетените разходи за персонал в размер на 12887.01 евро ,изплатени на екипа по проекта са верифицирани неправомерно .

На основание чл.73 ал.2 от ЗУСЕСИФ е изпратено уведомление до бенефициента ДП“Пристанщна инфраструктура“ за горепосочените констатации за нередност /стр.100 от делото /,квалифицирана като такава по чл.70 ал.1 т.10 от ЗУСЕСИФ / Виж.стр108 т.3 “Квалификация на нередността/ и е дадена възможност за възражение . С писмото жалбоподателят е уведомен и за предстоящото налагане на финансова корекция в размер на 61138.91 евро ,които съответстват на отчетените и верифицирани средства в бюджетна линия 1 „Персонал“ . В срок е депозирано възражение от последния вх.№ 99-00-3-127/1/ от 05.06.2019г / стр.111 от делото/. След като е съобразил и анализирал възражението на жалбоподателя , НО е преразгледал своето становище за констатираната нередност и е „преквалифицирал“ тази констатация ,като е приел ,че се касае за недопустими разходи. Това изменение на правната квалификация на констатираното нарушение е съобщено на ДП“Пристанщна инфраструктура“ с писмо № 99-00-3-127/2/ от 05.06.2019г / стр.119 от делото/,които отново са подали възражение за неоснователност на констатациите ,видно от писмо вх. № 99-00-3-127/3/ от 08.07.2019г / стр.132 от делото/. НО твърди ,че е съобразил изложеното в това възражение и се е произнесал с оспореното пред настоящата инстанция Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ (УТС) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) в качеството на Ръководител на Националния орган (НО) по Програмата за транснационално сътрудничество „Д.“ 2014 – 2020г. (Програмата).

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата :

Съдът съобрази ,че властническото волеизявление на адм.орган обективизирано в

оспорения акт засяга негативно правната сфера на жалбоподателя , доколкото съгласно чл.32 ал.1 от договор № РД-02-29-191/26.06.2017г. за предоставяне на национално съфинансиране по програмата за транснационално сътрудничество „Д. “ 2014 – 2020г. жалбоподателя е длъжен да възстанови всички неправомерно изплатени средства.Следователно ДП“Пристанищна инфраструктура“ има правен интерес от оспорването ,макар в оспорения акт да не се съдържа задължение за възстановяване на недопустимите разходи , а само да се определя вече верифицирания разход за персонал като недопустим . С оглед на това , както и че жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, то тя е допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, но по съображения, различни от изложените в нея.

Съгласно чл. 168 от АПК съдът е длъжен да провери изцяло законосъобразността на оспорения пред него акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно издаден ли е от компетентен орган, в необходимата форма и при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие ли е с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Тежестта да докаже изпълнението на посочените критерии за законосъобразност на индивидуалния административен акт е на ответника.

В случая съдът намира, че по настоящото дело не е доказано наличието на компетентност на издателя на акта за налагане на финансовата корекция.

Оспореният акт е издаден от директора на Дирекция „УТС“ в МРРБ въз основа на делегация – издадената заповед № 02-14-191/26.02.2019г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството /стр.54 от делото / , с която е възложено на Д. Г. да ръководи и организира дейността на „Националния партниращ орган и Националното звено за контакт по Оперативната програма за транснационално сътрудничество в Ю. Европа 2007-2013 и Национален орган и Национално звено за контакт по Програма Д. 2014-2020 и Програма Б. С. море 2014-2020 и УРБАКТ III / т.1 б.“г“ от същата/ . Със същата заповед (т. 3) на директора на Дирекция „УТС“ в МРРБ е делегирано да издава заповеди и изменения на заповеди, свързани с управлението на програмите, както и всички индивидуални административни актове по смисъла на ЗУСЕСИФ. Несъмнено, оспореният акт попада в категорията актове, посочени в т. 3 от процесната заповед.

За да е налице валидно прехвърляне на правомощия обаче е необходимо органът, който извършва делегацията, да притежава компетентност за издаване на съответния индивидуален административен акт. В случая не се установява самият делегиращ орган – министърът на регионалното развитие и благоустройството да разполага с компетентност за налагане на финансови корекции по конкретната програма. Видно от обстоятелствената част на акта, фактическите основания за издаването му са именно стартиралата процедура по чл. 73 от ЗУСЕСИФ – за извършване на финансови корекции, която процедура е във връзка със стартирала процедура по установяване на нередност по реда на чл. 69, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. Няма данни за постъпило от страна на жалбоподателя искане за верифициране на направени разходи по програмата ,за да е налице хипотезата на чл. 62 от ЗУСЕСИФ .

Определянето на един разход като недопустим , дава основание да се иска възстановяването му , тъй като същият е формирал щета за бюджета на европейските структурни фондове ,затова тук следва да се направи разграничението между двете процедури, чрез които се възстановяват тези разходи ,а именно : верификация на

разходите и финансова корекция .И двете завършват с издаването на индивидуален административен акт,подлежащ на самостоятелно обжалване.

Предоставянето на безвъзмездна финансова помощ за осъществяването на одобрени по надлежния ред проекти е подчинено на различни условия, но най-общо те могат да бъдат определени като спазване на правото на Съюза и на свързаното с него национално право.Гарантирането на това основно изискване става чрез два правни инструмента - верификацията на разходите и финансовата корекция. Верификацията, с оглед на чл.62 ал.1 ЗУСЕСИФ, е проверка на допустимостта на разходите, а финансовата корекция, с оглед на чл.70 ал.1 ЗУСЕСИФ, е отмяна на финансовата подкрепа поради допусната от бенефициера нередност.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕСИФ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.Разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ определя за допустими само разходите, за които са осъществени едновременно няколко условия, посочени в 7 точки, като в т. 4 се изисква разходите да са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство.

Съгласно чл. 69, ал. 1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи провеждат процедури по администриране на нередности по смисъла на чл. 2, т. 36 и 38 от Регламент (ЕС) №1303/2013 г. „Нередност“ по смисъла на т. 36 от Регламент (ЕС) №1303/2013 г. е „всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляване на неправомерен разход в бюджета на Съюза.“

Следователно до приключване на процедурата по администриране на нередност и/или евентуално налагане на финансова корекция по отношение на определен разход, е налице съмнение относно допустимостта на този разход, поради което отказаните за верификация разходи могат да бъдат квалифицирани като недопустими едва при постановяване на решение за налагане на финансова корекция.

От тук следва ,че определянето на недопустими разходи е елемент от фактическия състав на нарушението , съставляващо „нередност“ по смисъла на т.36 от Регламент № 1303/2013г . Съгласно тази разпоредба „нередност“ означава всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляване на неправомерен разход в бюджета на Съюза.

В настоящия казус Директора и ръководителя на Националния орган на програма „Д.“ не е направил разграничение на двата правни инструмента за възстановяване на недопустими разходи,което е довело до неправилната „преквалификация“ на констатациите по доклада на контролър И. С. за отчетен период 01.07.2017г -31.12.2017г по проект.№ ДТР-196-3.1.

От тук е и неправилния и противоречив извод ,че: „ ...В случая са налице недопустими разходи , а не нередност по смисъла на чл.2 т.36 от Регламент 1303/2013г за

определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета, тъй като са установени нарушения на правилата за допустимост на програмата и също така липсва нарушение на правото на Съюза или на националното право, както и вреда за бюджета на Съюза, като елементи от фактическия състав на легалната дефиниция за нередност...". Противно на този извод, съдът счита, че по своята същност Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ (УТС) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) в качеството на Ръководител на Националния орган (НО) по Програмата за транснационално сътрудничество „Д. “ 2014 – 2020г. (Програмата), с което са определени за недопустими разходи за възнаграждения на членове на екипа по проекта в бюджетна линия „Персонал“ в размер на 61138.91 евро е такова с което се определя финансова корекция за извършено конкретно нарушение, описано от фактическа страна в обстоятелствената част на последното.

Програмата за транснационално сътрудничество „Д. 2014-2020“ е финансов инструмент за насърчаване и инициране на проектни идеи свързани с преодоляване на общите предизвикателства и нужди в специфични направления, които да постигнат реална полза за хората и да изградят ефективни връзки между властите и организациите в Дунавския регион, поради което нарушенията на правилата за допустимост на Програмата всякога са нарушения и на правото на Съюза.

Структури за управление и изпълнение на програмата са :

- Управляващ орган – Секретариатът за национално икономическо планиране (О. for N. E. P.) към Министерството на националната икономика на Република У.;
- Сертифициращ орган – Министерство на финансите на Република У. (Н. S. Т.);
- Одитен орган – Главна дирекция „Одит на средствата от ЕС“ на Република У.. Одитният орган ще бъде подпомаган от група на одиторите, в състава на която ще бъдат включени експерти от партниращите държави.
- Национални органи - държавите-участнички следва да номинират национални партниращи органи, чийто основни функции са насочени главно към осигуряване на системите за първо ниво на контрол на разходите извършени от съответните бенефициенти и сключването на договори за националното съфинансиране с партньорите по одобрените за финансиране проекти и извършване на разплащания по тях. Съгласно Решение № 156 на Министерския съвет на Република България от 21 март 2014 г. Главна дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ към Министерство на регионалното развитие, е определена за Национален орган по програмата
- Мониторингов комитет – основният орган за взимане на решения по Програмата и наблюдение изпълнението на програмните цели и резултати е Мониторинговия комитет.
- Съвместния секретариат – подпомага структурите по управление на програмата. В съответствие с приетото решение от СРГ, за програмен период 2014-2020 г. основният офис на Секретариата ще бъде ситуиран [населено място],

Видно от представения по делото Договор за субсидиране , Управляващ орган по програмата е Секретариатът за национално икономическо планиране към Министерството на националната икономика на Република У.. Следователно, безспорно е, че МРРБ не е управляващ орган по програмата и въз основа на това министърът не би могъл да се счита за оправомощен да налага финансови корекции в такова качество.

В нито един национален нормативен акт не е установена компетентност на министъра на регионалното развитие да налага финансови корекции по конкретната многонационална програма за сътрудничество, нито му е възложено качество, от което да произтича подобна компетентност.

В чл.5 от Устройствения правилник на МРРБ са посочени правомощията на министъра, като в т.10 са описани тези, касаещи оперативните програми и програмите за трансгранично сътрудничество. Съгласно чл.5, т.10 от Устройствения правилник министърът организира, координира и контролира дейността на управляващия орган на Оперативна програма "Регионално развитие" 2007 – 2013 г. и на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014 – 2020 г. и на управляващия орган на оперативните програми за трансгранично сътрудничество по външните граници на Европейския съюз, 2007 – 2013 г. (България – М., България – С., България – Турция), оперативните програми за трансгранично сътрудничество по външните граници на Европейския съюз, 2014 – 2020 г. (България – М., България – С., България – Турция), съгласува и определя състава на Комитета за наблюдение на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014 – 2020 г. и съгласувано със съответните отговорни институции определя българската част в състава на Съвместните комитети за наблюдение и Съвместните направляващи комитети на оперативните програми за териториално сътрудничество за периода 2007 – 2013 г. и 2014 – 2020 г. Видно от първата част на посочената разпоредба, в която изброяването на програмите е изчерпателно, програмата за трансгранично сътрудничество „Д. „ не фигурира сред тези, по отношение на които министърът осъществява функции по организация, координация и контрол.

Действително ,съгласно чл.5, т.17 от Устройствения правилник на МРРБ министърът изпълнява и други функции, възложени му със закон или с акт на Министерския съвет. В друг национален акт обаче също не се съдържа разпоредба, която да предоставя компетентност на министъра на регионалното развитие да налага финансови корекции по конкретната програма.

Правомощията на Националния орган по програмата ,за какъвто е определен с Решение № 156 на Министерския съвет на Република България от 21 март 2014 г. - Главна дирекция „Управление на

териториалното сътрудничество“ към Министерство на регионалното развитие се свеждат до номиниране на национални партниращи органи, чийто основни функции са насочени главно към осигуряване на системите за първо ниво на контрол на разходите извършени от съответните бенефициенти и сключването на договори за националното съфинансиране с партньорите по одобрените за финансиране проекти и извършване на разплащания по тях, но не и до извършване на каквито и да било процесуални действия свързани с последващи проверки за възстановяване на неправомерно получени средства от Партньорите.

Правомощие за налагане на финансова корекция по процесната Програма не може да се обоснове с Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ. Аналогично на разпоредбата §5, т.4 от ДР на ЗУСЕСИФ, според която при извършване на финансови корекции се прилагат категориите нередности и минималните и максималните стойности на процентните показатели, определени в този закон и с акта по чл. 70, ал. 2, в § 1, т.2 от ДР на Наредбата за посочване на нередности е предвидено, че същата се прилага за програмите за европейско териториално сътрудничество, в които Република България участва за периода 2014 – 2020, сред които и Програмата Д. . Приложимостта на наредбата обаче се свежда до категориите нередности и стойностните показатели на финансовите корекции, но наредбата не предвижда и не установява компетентност. Наредбата се прилага единствено по отношение на квалификацията на нарушенията и определянето на финансовите корекции и не съдържа правила относно компетентността на органите, които ги налагат.

Не може да се изведе компетентност за налагане на финансови корекции от министъра, респективно на директора на Дирекция УТС“, и от Наредбата за администриране на нередности по Европейските структурни и инвестиционни фондове. Съгласно чл.2, т.2 от тази наредба ръководителят на програмите за европейско териториално сътрудничество е отговорен за прилагането на дейностите по чл.1, ал.2, т.е. за администрирането на нередности. Преди всичко следва да се отбележи, че администрирането на нередности е вътрешна административна процедура, която се развива отделно и не е част от административното производство за определяне на финансова корекция, с оглед на което дори и да са възложени на даден административен орган или структура функции във връзка с администрирането на нередности, това само по себе си не означава наличие на компетентност за налагане на

финансови корекции. В конкретния случай обаче отговорността за администрирането на нередности също е възложена на ръководителите на програмите за европейско сътрудничество, а нито министърът на регионалното развитие, нито директорът на Дирекция „УТС“ в МРРБ се явяват ръководител на процесната програма.

Компетентност за налагане на финансова корекция не произтича и от Закона за финансовото управление и контрол (ЗФУК). По принцип ЗФУС се явява общ закон спрямо ЗУСЕСИФ по отношение на дейностите, касаещи предоставянето и възстановяването на средствата от ЕСИФ. ЗФУК вменява определени задължения на разплащателните, управляващи или междинни органи, от които се изискват да осигурят адекватни и ефективни системи за финансово управление и контрол в съответствие с изискванията на този закон и приложимите актове на Европейския съюз. Наличието на такива задължения за съответните органи изисква от тях предприемане на съответни действия и мерки съобразно предоставената им компетентност, която обаче не произтича от Закона за финансовото управление и контрол, а е предмет на уредба в съответния специален закон.

На последно място, но не по важност, в нито един относим към програмата акт на европейското законодателство, както и в самата Програма за транснационално сътрудничество не се съдържа разпоредба относно това дали и какъв национален орган може да налага финансови корекции.

Съгласно чл. 143 (1) от РЕГЛАМЕНТ (ЕС) № 1303/2013 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 17 декември 2013 година за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета, държавите членки носят отговорност за разследването на нередностите и за извършването на необходимите финансови корекции и възстановяването на дължимите суми.

Съгласно чл.8, ал.4, т. ii и т. v от Регламент (ЕС) № 1299/2013г. на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно специални разпоредби за подкрепа на Европейския фонд за регионално развитие по цел „Европейско териториално сътрудничество“, в програмата за сътрудничество се определят органа или органите,

определени да изпълняват контролни функции, както и механизмите за управление контрол.

В т.5.4 от Програмата за транснационално сътрудничество „Д. “ 2014 – 2020г. е посочено единствено, че всяка партнираща държава носи отговорност за възможни финансови последици от нередности, осъществени от водещи бенефициери или проектни партньори, разположени на нейна територия.

Видно от посочените разпоредби, на партниращите държави по програмата несъмнено е вменена отговорност във връзка с установяването и отстраняването на последиците от нередности. Цитираните актове обаче не определят как да бъде организирана от държавите дейността им в тази насока и кой национален орган какви компетенции да има, тъй като това следва да бъде въпрос на вътрешната правна уредба. Според настоящия съдебен състав, в националната нормативна уредба липсва изрична и ясна регламентация по този въпрос. Наличието на ангажимент за партниращите държави по програмата да предприемат мерки и действия за преодоляване на последиците от евентуално допуснати нередности по програмата е безспорно, но изпълнението на това задължение изисква дефиниране на законово ниво на функциите и компетентностите на съответните административни органи. Недопустимо е при липса на нормативноуредена компетентност такава да се предполага или извлича по тълкувателен път. В случая, в нито един акт на националното или европейско право не е предвидено, че националният орган по програмата (а не партниращата държава) или министърът на регионалното развитие и благоустройството имат функции и правомощия във връзка с налагането на финансови корекции по Програмата Д. .

С оглед на изложеното дотук, съдът приема, че министърът на регионалното развитие и благоустройството не е овластен нито по националното, нито по европейското или международно право да налага финансови корекции по Програмата Д. , съответно не може да делегира такива правомощия на директора на Дирекция „УТС“. По тази причина издадената заповед № 02-14-191/26.02.2019г. не е годна да обоснове прехвърлянето на компетентност за налагане на финансовата корекция по Програмата за транснационално сътрудничество „Д. „ 2014-2020г. и оспореното Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г. на директора на Дирекция „УТС“ в качеството на Ръководител на Националния орган по Програмата се явява издадено от некомпетентен орган.

Производството по налагане на финансова корекция ,съгласно чл.73 ал.1 от ЗУСЕСИФ следва да приключи с мотивирано решение ,с което

финансовата корекция се определя по основание и размер ,издадено от ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта, което в настоящият казус не е сторено . С оспореното решение се определят недопустими разходи в определен размер ,но не е спазена изискуемата за това форма съгласно чл.73 ал.1 от ЗУСЕСИФ.

Липсата на компетентност и липсата на форма на ИАА са сред най – тежките пороци, които може да засегнат административния акт, водещи винаги до неговата нищожност. Констатирайки, че оспореният акт е засегнат от такъв порок, съдът, без да е необходимо да проверява законосъобразността на акта от гледна точка на другите изисквания по чл.146 от АПК, е длъжен да прогласи неговата нищожност.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на сумата от 1195.75лв , съгласно списък на разноските по чл.80 от ГПК .

Така мотивиран, Административен съд София - град, III отделение, 2-ри състав, на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО Решение № РД-02-14-903/26.08.2019г., издадено от директора на Дирекция „Управление на териториалното сътрудничество“ (УТС) в Министерството на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ) в качеството на Ръководител на Националния орган (НО) по Програмата за транснационално сътрудничество „Д. “ 2014 – 2020г. (Програмата), с което са определени за недопустими разходи за възнаграждения на членове на екипа по проект с реф. № ДТР-196-3.1 с наименование „D. Ports N. “ с изпълнител ДП“Пристанищна инфраструктура“ по бюджетна линия „Персонал“ в размер на 61138.91 евро

ОСЪЖДА Министерството на регионалното развитие и благоустройството да заплати на ДП“Пристанищна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК] , представлявано от А. З. с адрес на управление [населено място] [улица] сумата 1195.75лв –разноски по делото

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от получаването му .

СЪДИЯ:

